

sagde, at det gjorde i og for sig ikke noget, naar man udkød de to højeste og de to laveste Takster. Det er imidlertid ikke paa Grund af Taksternes Højde jeg har valgt Perioden 1890—1913, thi hvis man regner med Kapitelstaksterne for Aarene 1892—1915, bliver Gennemsnittet lavere end for 1890—1913. Endvidere udtalte det ærede Medlem — og det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) sluttede sig dertil —, at de kunde ønske flere Ejendomme end de i § 1 nævnte dragne ind under dette Lovforslag. Det er med velberaad Hu, jeg ikke er gaaet videre; men det Spørgsmaal kan jo drøftes i et Udvalg. Jeg har ment, at naar en Afløsning af Arvefæsteafgifterne skulde finde Sted, burde man, ligesom det skete med Hensyn til Tienden, afgrænse Begrebet efter bestemte Regler. Det udelukker selvfølgelig ikke, at man kan gaa videre; men dersom man gør det, er jeg ikke sikker paa, at man opnaar det, man tilsigter. Man kan derved meget let lægge selve Hovedforslaget Hindringer i Vejen, og de Ejendomme, der blev gjort opmærksom paa: Anneksgaarde o. s. v., er alligevel Enkeltheder i Forhold til den Gruppe af Ejendomme, her er Tale om.

Med Hensyn til § 2 udtalte det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange), at Rekognitionerne var meget forskellige paa de forskellige Ejendomme, og det er rigtigt. Men jeg ser ikke rettere, end at disse forskellige Forhold maa have fundet Udtryk i selve Købesummen for de paa-gældende Ejendomme, saaledes at Ejendomme med høje Rekognitioner maa have været billigere at købe end de, der svarer en lavere Rekognition; ellers vil jo vedkommende Mand, som køber en saadan Ejendom, forregne sig. Hvis derfor det ærede Medlem ikke har andre Oplysninger at fremkomme med i Udvalget, tror jeg i og for sig ikke, dette Spørgsmaal vil volde videre Vanskelighed; det kan jo imidlertid være, det ærede Medlem har saadanne, og saa kan vi tale om Sagen.

Det interesserede mig ikke saa lidt at høre de Uddrag af Skøder, det ærede Medlem gjorde os bekendt med, og særlig interesserede den Bemærkning i et Skøde mig, at man ikke maatte afløse den paa-gældende Afgift, i hvert Fald ikke med et Beløb, der ligger under det, der var fastsat i Skødet, men nok, hvis Afløsningssummen gik over det. Jeg kunde have Lyst til at spørge det ærede Medlem — det kan vi maaske ogsaa faa at vide i Udvalget —, om den Kapitelstakst, her er

sat, bringer Afløsningssummen under eller over det i Skødet fastsatte Beløb. Det ærede Medlem nævnedes, at der i ikke ganske faa Tilfælde i disse Skøder var lagt særlige Servitutter paa Arvefæstejendomme f. Eks. med Hensyn til Udstyknings, og det ærede Medlem spurgte, om disse ikke burde bortfalde samtidig med, at Arvefæsteafgiften blev afløst. Det staaer ikke i Lovforslaget; men jeg er gaaet ud fra, at det var en Selvfølge; den Herlighedsret, de nuværende Ejere af Arvefæsteafgiften har, skulde vel ikke udstrække sig længere, end til Afgiften bliver betalt, og den skulde vel heller ikke udstrække sig længere, end til den bliver afløst paa en bestemt Maade, saaledes som det her er angivet. Men fremgaar dette ikke tilstrækkelig tydeligt af Lovforslaget, kunde vi vel let enes om at indsætte en Bestemmelse derom.

Den Tilslutning, det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) gav Lovforslaget, var jo lidt kølig; men fuldkommen imod det var det ærede Medlem dog ikke. Det ærede Medlem gjorde nogle enkelte Indvendinger imod det og sagde i øvrigt, at Lovforslaget meget lignede et Lovforslag om Afløsning af visse Jordebogsafgifter til Staten, som blev vedtaget af Folketinget den 21. April 1913, og det gør det. Det ærede Medlem mente imidlertid ikke, man rigtig kunde sammenstille disse to Ting. Der er ogsaa en vis Forskel; men der er ogsaa en vis Forskel paa Forslaget af 21. April 1913 og dette.

Det ærede Medlem vil ikke indrømme, at Arvefæstejderen staaer i noget videre Afhængighedsforhold til Arvefæstemyderen; han betragtede Forholdet som en Slags 1ste Prioritet. Saaledes er det for saa vidt ogsaa; men det ærede Medlem maa regne med, at der i Skøderne er indsat Bestemmelser, som i visse Tilfælde kan være ret generende. Det ærede Medlem siger, at naar vi endelig skal afløse disse Afgifter, skal det selvfølgelig være imod fuld Erstatning; der skal ingen Uret gøres. Derom tror jeg, vi alle er enige; det gælder saa blot at blive enig om, hvad fuld Erstatning i Virkeligheden er. I saa Henseende hævder det ærede Medlem, at hvis man bruger den Kapitelstakst, som her er foreslaaet lagt til Grund, vil Nyderen lide et Tab. Det er jeg slet ikke sikker paa, og naar det ærede Medlem betragtede Forholdet som et Prioritetsforhold, maa jeg sige, at det er et mærkeligt Prioritetsforhold, idet Renten er i høj